

— Трудно положение, каза той ниско. Въ такива минути човѣкъ остарѣва на десетъ години.

— Оригиналенъ народенъ обичай, продума Нетковичъ; — по-оная недѣля пакъ тѣй вѣчнахъ едни любовници.

— Той мирише малко на насилие, той обичай, забѣлѣжи Огняновъ.

Момъкътъ не излазяше.

— На ли е вхтрѣ? защо не излазя? попита погътъ Милка.

Тя кълониж утвърдително и погледна зачудено къмъ стаята.

Онѣ-башиятъ го хванъ нетърпение: — Излѣзъ бе!

И други гласове извикахъ Рачка. Навалицата се пригласише напръжъ. Любопитството бѣше сжщо така трескаво, както въ театра, кога зрителитѣ очакватъ дигането на завѣсата. Тукъ завѣсата бѣше вече дигната — очаквахъ само героя. Но той се не появяваше.

Тогавъ онѣ-башиятъ влѣзна и тълпата нахлу по него. Въ жгъла стоеше момъкътъ, неподвиженъ.

Но той не бѣше Рачко Бакърджийчето.

Стефчовъ стоеше намъ.

Всички останахъ втрѣщени на мѣстата си. Онѣ-башиятъ се отдрѣгна назадъ. Той невѣрваше очитѣ си. Не вѣрвахъ очитѣ си и другитѣ. Попъ Ставри испусна патрихиля: другаритѣ му се гледахъ изумлени. Соколовъ вперил зобенъ, тържествующъ погледъ въ противника си; злорада усмивка оживи лицето му; той гжлташе съ наслаждение зрѣлището на тоя съкрушителенъ позоръ. Стефчовъ, смазанъ подъ толкова погледи, засраменъ, изгубенъ, унищоженъ, не приличаше на себе си. Той се озърташе плахо, плахо. „Стефчовъ, Стефчовъ, Стефчовъ!“ разнесе шопотъ името му нататъкъ. Той се озърна пакъ, като че дирѣше да се потули нѣкъдѣ, или да потъне въ земята!